

A két vándor

Szerencsét próbálni ment egyszer két vándor. Mentek, mendégéltek; egyszer csak egy karót látnak az út mentén, a karón tábla, a táblán írás. Ez állt a táblán: „Ha olyat akarsz látni, amit még senki sem látott, indulj el jobbra az első úton, kelj át a vízen, túlpártján találsz egy kőelefántot, azt vedd öledbe, vidd föl a hegyre; a többit aztán majd meglátod.”

A két vándor sokáig szemlélte a táblát, sokáig tanakodott. Az egyik azt mondta:

– Ki tudja, miféle bolondság ez, miféle tréfa? Lehet, hogy föl akarnak ültetni minket. De ha nem, akkor is kockázatos dolog ez; jobb nem nekivágni. Mert az még semmi, hogy jobbra menni az úton. De már a vízen átkelni nem olyan egyszerű. Ki tudja, milyen mély, milyen erős a sodra, mennyi benne az örvény? No de hagyjám; mondjuk, hogy sikerül átkelni rajta: túlpártján ott az a kőelefánt. Mekkora? Akkora, mint egy igazi? Hogy lehet azt elbírní, s ráadásul fölci-pelni egy magas hegyre? Ha meg nem igazi nagy, hanem csak holmi aprócska játékszer, akkor meg mi érdekem van abban, hogy fölviszi az ember a hegyre? Én nem hagyom, hogy elbolondítsanak, vagy hogy lépre csaljanak. Sarkon fordul és elment.

A másik vándor nem okoskodott ennyit, hanem amikor magára maradt, elindult, letért jobbra az első úton, s ment, amíg egy sebes folyamhoz nem ért. Szilaj áradat volt, könnyen elsodorhatta volna, de a vándor most se sokat töprengett, hanem belevetette magát a vízbe, derekas csapásokkal úszott, az egyik örvényt kikerülte, a másikon keresztülvágta magát, s végül is kiért a túlsó partra.

Ott nyomban szemébe tűnt a kőelefánt. Hát az bizony nem aprócska játékszer volt, nem holmi formás kis díszfaragás; igaz, akkora sem volt azért, mint egy megtermett öreg elefánt; éppen csak akkora volt, mint egy fiókelefánt, az pedig semmivel sem kisebb, mint egy szép, erős bikaborjú.

Az ember összeszedte minden erejét, nekirugaszkodott, fölnyalábolta a kőelefántot, s elindult vele, föl a hegynek. Csak úgy szakadt róla a verejték, de azért mégiscsak bírta; egyre följebb hágott, s végül ott állt a hegy tetején, egy szép kerek város kellős közepén. Ott a kőelefánt egyszerre csak megmozdult, és egy nagyot trombitált. A

trombitaszóra vitézek ugrottak elő a házakból, karddal, dárdával, pajzzsal, szekercével, és körülfogták a vándort.

No de az sem volt rest: gyorsan letette az elefántot a földre, s előrántotta a kardját; látni való volt, hogy nem adja olcsón az életét.

A vitézeknek azonban eszükbe sem volt, hogy megtámadják. Köréje sereglettek, s mögéjük mind a város népe; akkor előlépett egy vitéz, valamennyi közt a legfőbb, s így szólt:

– Üdvözlég városunkban! Régóta várunk, s most, hogy végre megjöttél, örömmel köszöntünk, s kérünk, légy a királyunk.

Ő pedig nem sokat kérette magát, elfogadta a királyságot, amit a vállalkozó kedvével nyert, és még ma is uralkodik, hacsak meg nem halt azóta.